

Κουβαλώντας την αμαρτία του άλλου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάποτε ένας μοναχός κάποιας Μονής παρακάλεσε τον Θεό να του ανοίξει τα μάτια για να βλέπει σε κάθε άνθρωπο την κρυμμένη κακία και να μπορεί έτσι να προτρέχει σε βοήθεια.

Όταν ο Κύριος εισάκουσε την προσευχή του, ο μοναχός προσπάθησε να εντείνει τις προσπάθειες του, καθώς τώρα διέκρινε με σαφήνεια το κακό. Εξαιτίας όμως της πνευματικής του ανωριμότητας, το κακό τον γέμισε τρόμο, και στη συνέχεια ένωσε αηδία και τελικά αποστροφή για τους ανθρώπους.

Μια μέρα έφτασε στο μοναστήρι κάποιος που ήθελε να μιλήσει με το γέροντα της Μονής. Ο μοναχός που είχε αξιωθεί να βλέπει το κακό, βλέποντας πόσο αμαρτωλός και βαθιά εξαχρειωμένος ήταν ο επισκέπτης, του είπε τα εξής:

«Πώς τολμάς να εμφανίζεσαι και να ζητάς το γέροντα έτσι όπως είσαι; Η παρουσία σου τον προσβάλλει!»! Ο επισκέπτης έφυγε. Ο γέροντας τότε κάλεσε τον μοναχό και τον ρώτησε αν είχε έλθει κανείς.

«Ναι», απάντησε ο μοναχός

«Και γιατί δεν είναι εδώ;», ξαναρώτησε ο γέροντας.

«Τον έδιωξα...».

Ο γέροντας τον κοίταξε και του είπε:

«Δεν σκέφτηκες ό,τι ίσως αυτή ήταν η τελευταία ευκαιρία του ανθρώπου αυτού;».

Ο νεαρός μοναχός ταραγμένος, ζήτησε από το γέροντα να ικετεύσει το Θεό να του αφαιρέσει το διορατικό χάρισμα που είχε λάβει. Όμως ο γέροντας του απάντησε:

«Όχι, ο Θεός δεν παίρνει πίσω ό,τι δωρίζει. Θα Του ζητήσω όμως, όταν θα βλέπεις το κακό σε κάποιον άνθρωπο, να το βιώνεις σαν να ήταν δικό σου, επειδή και αυτός και εσύ είστε μέλη ενός μοναδικού σώματος, του σώματος της ανθρωπότητας...»

Ο ίδιος αυτός μοναχός, στα πλαίσια των περιοδειών του, έφτασε κάποτε έξω από ένα σπίτι, όπου και ζήτησε φιλοξενία ή πιο συγκεκριμένα να του επιτρέψουν να μπει και να του παραχωρήσουν ένα μικρό χώρο για να προσευχηθεί. Δεν ικέτεψε για καταφύγιο και στέγη, παρά μόνο για το δικαίωμα να κάνει την προσευχή του.

Ο οικοδεσπότης ξαφνιάστηκε, και όταν ο φιλοξενούμενος του μπήκε στο δωμάτιο και άρχισε να προσεύχεται, έστησε αυτί. Ξαφνικά άκουσε τον μοναχό να προσεύχεται κλαίγοντας και να εξομολογείται στο Θεό τα αμαρτήματα του οικοδεσπότη (που ήταν άνθρωπος κακός, φορτωμένος με πολλά αμαρτήματα) σαν να τα είχε διαπράξει ο ίδιος.

Ακούγοντας όλα του τα αμαρτήματα, ο οικοδεσπότης είδε τον εαυτό του. Μέσα από τα μάτια εκείνου του δίκαιου ανθρώπου, κοίταξε τον δικό του εαυτό. Τρόμαξε, άρχισε να μετανοεί και να κλαίει. Εξομολογήθηκε στο μοναχό εκείνο και μόλις τελείωσε, είχε πια θεραπευτεί.

Από το βιβλίο του Anthony Bloom - «Το μυστήριο της ίασης»

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr